

A város rezsije

Egyszer próbáltam életemben, de megfogadtam: soha többet nem vezetek havi bevételi-kiadási naplót. A háztartási költségelszámolás nehézségeit most nem akarom részletezni, csupán annyit róluk: a két rovat végösszegei sehogy sem akartak stimmelni, papíron kevesebbet költöttem, mint amennyit lehetett, mégsem maradt az utolsó napokra némi aprópénznél többem.

Ilyen előzmények után magam is szégyenkezve, s elutasításra számítva kérdeztem meg a városgondnokság vezetőjétől, *Serege Jánostól*, milyen bejegyzések kerültek a város „háztartási könyvébe” az utóbbi hónapokban. Nos, a fesztivál ideje alatti kiadásokat tényleg nem jegyzik külön, de azért beszélgetésünk végére sikerült némi fogalmat alkotnom a város nyári rezsijéről.

A március és október közti időszak viszi el a 175 és 200 millió forint közötti költségvetés nagyját — ilyenkor havonta 20 millióhoz közelít a számlák végösszege. De ennek a tavaszi útjavítás, a parkosítás, a közterületi rendszinálás és takarítás, a szobrok, kutak tisztítása, felújítása a fő oka, nem a szabadtéri idején esedékes külön munkák sora. Ami miatt az alatt a pár hét alatt vastagabban fognak a ceruzák, viszonylag könnyen számba vehető. Tegyük hát!

Kezdjük mi is a „kályhánál”. A műsorfüzetnél. Ezt teszik a városgondnokságon is: lefordítják a program tételeit városüzemeltetési nyelvre. Hol kell zászlózni és mikor működjön a diszvilágítás, hová kellene újabb hulladékgyűjtők és mikor induljanak soron kívül a takarítóbrigádok — efféle kérdésekre már jóval a nyár előtt kidolgozott akciótervek adják meg a választ. S ha vannak is szórványos negatív tapasztalataink, megállapíthatjuk: *lényegében olajozottan dolgozott a városüzemeltetés* több vállalatot, szövetkezetet, kisiparost felőlelő gépezete, s a végrehajtást ellenőrző, a rendkívüli beavatkozásokat megrendelő stáb.

Apróságok jutnak eszembe. vagy inkább *ötletek a következő szezónra*. Talán nem akkor kéne lábat mosnunk a locsolóautók nyomán keletkező tócsákban, amikor a szabadtériről hazafelé indulunk ötezedmagunkkal. Talán megismerkedhetne minden nagyforgalmú üzlet és intézmény azzal a rendelettel, hogy a bejáratnál hulladékgyűjtőt, csikktartót kell elhelyeznie. Talán nem kellene annyiszor leállítani a Dugonics téri szökőkút vízjátékát „zavarja a rendezvényre érkezőket” jelszóval. Talán szigorúbban kellene büntetni azokat, akik a hatszáz forintos diszszálólókból az idén nyáron már százat elloptak. S talán a 70-80 ezer egyenári palántából — amit az idén kiültettek a parkokba, a virágdezsákba — többet őrizhetnénk meg a köz, s kevesebbet a maszekkertek számára. S aki még nem látta volna, nézze meg a városgondnokság épületét, hogy megszépült a muskátliktól! Bár csak más intézmények is áldoznának valamicskét portáljuk, homlokzatuk díszítésére...

De térjünk vissza a rezi tételeihez! Hadd adjak közre néhány, eddig nem sokat hangoztatott adatot: a közvilágítás számlája kéthavonta 8-9 millió, a köztisztaságé havonta másfél-két millió, s majdnem ennyit kóstál a parkok gondozása is. Érthető, hogy a közterületfelügyelet munkatársai, s a városgondnokság műszaki ellenőrei rendszeresen szemlézik a várost, s vigyáznak rá — sokszor bizony helyettünk, városlakók és vendégeink helyett is.

P. K.

„DM 12 óra” — egy verseny emléke

Ha pontozni lehetne az idén Szegeden rendezett sportesemények színvonalát, méltán vívna ki előkelő helyet a „DM 12 óra”-s futóverseny. Hónapokkal a július 25-i rajt előtt megkezdődött a szervezőmunka. Magyarországon néhány évvel ezelőtt már megpróbálkoztak a fővárosban 12 órás versenyt rendezni. A Népstadion rekortánpályáján rótták a köröket a szupermaratonisták. Nézőjük nem volt, igaz is: 12 órát végigülni egy lelátón legalább annyira fárasztó, mint futni a kilométerekért.

Amikor szerkesztőségünk belevágott a verseny szervezésébe, még nem gondolta senki, hogy mennyire szerteágazó, aprólékos figyelem szükséges. A versenykiírástól, a szállásig, az étkeztetéstől a frissítőállomásokig, a 45 fős versenybírók kiválasztásától a pénzdíjak összegyűjtéséig, a pálya kijelölésétől a kiegészítő diszkóműsorig — sorolhatnám...

Versenyünkre 50-en küldték el nevezésüket, és a verseny napján 46-an megérkeztek. Köztük olyan nagy nevek, mint *Kiskirály Ernő*, a két csehszlovákiai *Peter Polák* és *Milan Furin*, a Spartalonon kitűnően szereplő két szegedi: *Sipos István* és *Simon László*; *Tabajdi József*, a nők között *Danovszkyné Zsila Ilona* és *Fehér Enikő*. Eljött Szegedre a verseny díszvendégeként *Schirilla György* szupermaratonista.

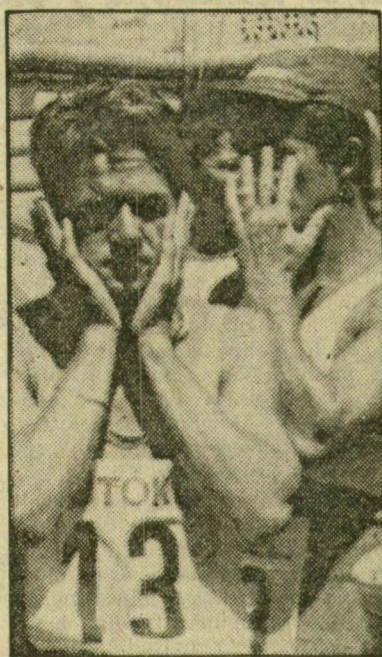
Déli 12 órakor eldőrdült a startpisztoly, a hőmérő higanyszála 36 fokot mutatott. A nézősereg arra várt, hányan adják fel a versenyt. Délután 5 órakor még senki nem hiányzott a startoló mezőnyből. A pálya egész vonalán szurkolók biztatták a futókat. Este 7 óra tájéka már „Gyurma” pihenés nélkül dolgozott, *dr. Szilágyi Károly* pedig akupunktúrával kezeléssel állította talpra a rászorulókat. Este 8 órakor a szegedi *Simon László* készült el erejével. Már-már feladta a versenyt, amikor egy megmagyarázhatatlan pillanat következett, és az SZVSE atlétája folytatta. Mit folytatta, jobban futott és gyorsabban, mint amikor elkezdte. A 11. helyről óráról órára jött fel az élme-

zőnybe. Elöl *Kiskirály* és a két csehszlovák „gyilkolta” egymást. Az első számú magyar szuperfutónak egy pillanatra sem lehetett megállnia, hiszen *Polák* és *Furin* csak erre a pillanatra várt. A nők közül a későbbi győztes *Fehér Enikő* rótt a rendületlenül az 1200 méteres köröket.

Este 10 órakor csodás kép tárult a nézők és futók szeme elé. A futópályát üvegekbe helyezték, égő gyertyákkal világították ki a rendezők. Olyan volt ez, mint egy repülőter leszállópályája...

A célba érkezés előtti percekben, éjfélkor, több száz néző tomboló éljenzése kísérte a futókat az utolsó métereken. A rög-

tőzött eredményhirdetésen, a múzeum lépcsőjén pezsgőket bontottak a helyezettek, a „hősöket” pedig a vállukra emelték a szurkolók. Felemelő érzés volt látni az emberi akaraterő diadalát, a teljesítőképesség határtalanságát...

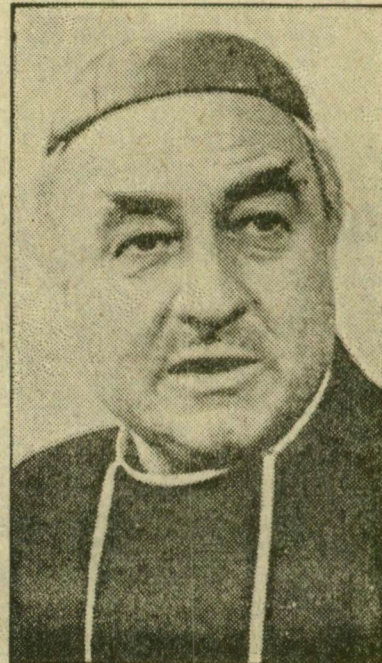
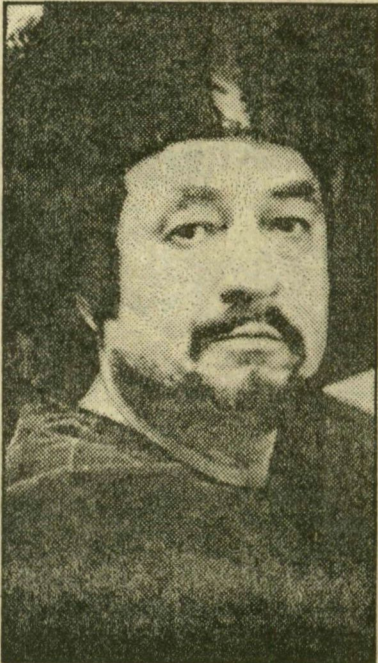
A „DM 12 óra”-s futóversenyt jövőre is megrendezzük. Az előkészületek első lépéseit máris megtette a szervezőbizottság, hiszen a verseny bizonyára bekerül a nemzetközi versenynaptárba! Viszontlításra jövőre Szegeden, a Délmagyarország 12 órás futóversenyén!

BAGAMÉRY LÁSZLÓ

Két művész — hét szerep

A neves külföldi és hazai vendégek mellett gyakran a szabadtéri előadások tartópilléreinek számítottak a szegedi opera- és színművészek. *Vámosy Eva* például Ceperano grófné mélykék selyemruhájában tűnt fel (*Rigoletto*), egy nappal később bájos *Fanny* volt Rosini vígoperájában, a szegedi kabarében pedig veregyházi menyecske képeben szaporázta, *Z'Zi Labor-módra*. *Gyimesi Kálmán* négy műfajban is megmártózott; a *Rigolettóban* Marullo jelmezében, a *Nyomorultak* című musicalben Digne püspökéként nyújtott emlékeztetést. A *Dankó-emlékest*en temperamentumos nótáéneklésének, a *Porhintés* című kabarében sziporkázó *Sejójának* tapsoltunk.

kozás. Néhány alkotó közös jelentkezése óhatatlanul összevetésekre, a hasonlóságok és különbözőségek sorbaállítására késztet. A Juhász Gyula Múvelődési Központban rendezett tárlat — *Dér István, Lóránt János, Novák András, Pál Mihály és Zombori László* festményei, rajzai és szobrai láthatók — azért is izgalmas, mert egy korosztály közös indíttatású művészeinek találkozója, munkásságunk korrespondenciáinak fölmutatása. Hogy utaljak a kezdősorokra, *Arnolfiniék* kézfogása átértelmezve itt is megnyugtató érték. Csakúgy, mint más megközelítésben a *Bartók Béla Múvelődési Központ* idei tárlata, *Wieber Mariann* jelmeztervező csodás bemutatója. A szabadtéri játékok *Rigoletto* előadásának jelmeztervezője szinte szembesíti itteni elképzeléseit a tévében nemrégiben forgatott *Rigoletto* reneszánsz ruhakölteményeivel, s egyúttal rávezeti a nézőt a jelmeztervező művész empátiás képességeket igénylő, ám igenis teremtő fantáziájára, a magas szintű alkalmazott művészet lényegére.

Kevesebb volt a kiállítás az idén, mint megszokhattuk, de a paletta gazdagítását egyszerűen szolgálta *Pannonhalmi Zsuzsa* kerámiabemutatója és *Szabó Erzsébet* üvegcsodáinak kiállítása a Gulácsy Teremben, valamint az NSZK-ból hazatérő, színes fametszeteket bemutató *Esteban Fekete* tárlata a JATE aulájában.

A nyár kiállítási szezójának nagy tanulsága az a két kéz van Eyck képeről Zoltánfy festményén: keressük az elszakadt vagy elszakadni készülő kapcsolatokat művészetben, mindennapjainkban egyaránt.

TANDI LAJOS

Egymás kezét keresve

Jan van Eyck 1434-ben festette az *Arnolfini házaspár* című kettős képét. A modern művészetek, az új tendenciák, egymást váltó, s egymást elsöprő, önnön törekvéseiket kizárólagossá emelő stílusok korában elgondolkodtató: vajon egy mai művész miért kötődik olyan mélyen, olyan tartalmasan és korszerű módon a műtörténeti múlthoz, teszem azt éppen van Eyck *Arnolfini házaspárjának* szelleméhez, részleteihez — az ablakban látható, jelképes emelhető almához, a két ember bensőséges kapcsolatát, egyvív tartozását, szép szövetségét kifejező kézfogáshoz, a domború tükörben kitáguló szobabelsőhöz —, mint *Zoltánfy István*? Akinek két festménye, az *Ars poetica* és az *Ablak a III. sze-*

gedi táblaképfestészeti biennálé leginkább meditatálásra készítő értéke. Mert azt bizonyítja, hogy a korszerűség, a modernség, a naprakészség nem mindig az előző törekvések fölragasztása, a múlt értékeinek sárba tiprásán érlelődik. Sokkalta inkább az alkotói szemlélet, az emberi értékek gazdagsága és mélysége, a művészet folytonos megújulásának és értékörzésének dialektikája az új értékteremtés eredője és ereje. Zoltánfy ezt magas művészi szinten, sokrétegűen, közérthetően és mégis időtállóan szintetizálta, maradandó élménnyel ajándékozva meg a tárlatlátogatókat.

A *monstre* kollektív kiállítások és az egyéni bemutatkozások között van egy különös tárlatműfaj, a *csopartos bemutat-*

